
Kőríz Imre

SORS EXITURA

S. J. emlékének

Ilyenkor szoktam verset írni,
de úgy látszik, hogy hetvenezer
nem elég.

Mennyi fér el egy éjszakában
veszteség?
Tegnap ilyenkor gyászsms-t kaptam,

az elsőt e nemben.
Íme, a halál utáni élet,
legalábbis az enyém, illetve bennem.

Váratlanul kijött a fekete?
Vagy a nulla?
Kevés élet van rá,

hogyan az ember megtanulja:
a játék nem jó bolt.
Legfeljebb annyit mond csak

minden meggyőződés nélkül:
ez várható volt.

De nettó veszteségnek kell-e könyvelnem
a pénzt, ha egyszer élveztem, hogy elvesztem?

Mert egy óra veszteséges játék,
a halál után, ha másé is, ajándék.

EGY KÖLTŐTALÁLKOZÓ SZÓRÓLAPJÁNAK HÁTOLDALÁRA

Olyan verset kéne írni
– nem ilyet –,
aminek minden sora
annyira banális vagy érthetetlen
(akár az élet – bár semmi sem olyan, mint az élet, csak az élet),
hogy semmit se lehessen idézni belőle,
mert ha mégis,
az menthetetlenül érdektelen lenne,
mint a mások álmái.

*

Vagy amúgy is minden vers ilyen?
És ami mégis idézhető belőlük,
az csak a korszellem, az üzenet, a manír, a hang?
A talpramagyar?
A jobbvolnaélniámdetúlafákmár?

*

Olyan verset kéne írni,
amelynek szavai valamelyik
(jobb híján megtiltom, hogy ezt idézzék:)
nem euklidészi szemantika szerint szerveződnek.

*

Például ronda verset,
vagy legalább <öncenzúra>.
Vagy amilyen a végleges
szórtelenítés garanciával:
hogy csak az eredménye kellemes.

*

Eredményes verseket kívánok!

Darányi Sándor

(MÁR MÁS IZGATJA...)

Emlékezni rájuk oly egyszerű!
Csak végy elő régi fényképeket.
Hogy kisárgult apádból a derű!
Elmosta rajzát az emlékezet.
Már más izgatja, a következő –
Megúnta, aki addig felkavarta.
És nincs is ebben semmi érthetetlen:
A test csupán fantáziája rabja,
Mint aki folyton más tükrebe vágjuk;
S mert vágya végképp teljesíthetetlen,
Amit tesz, nem valódi, képzeletből
Ered mindössze. S hogy mi rossz van ebben?
Ó, semmi, semmi. Minden indíték
Átvág rajtunk, mint a vonatkerék.

(MA JÁTSSZUK AZT, HOGY ÉN NEM ÉN VAGYOK...)

Ma játsszuk azt, hogy én nem én vagyok,
s te sem te, hanem mind a ketten ő –
egyek vagyunk, s bármi egység mögött
az ugyanaz nem is oly meglepő.
Az esti ima útlevél az álom
veszélyes birtokán átvágnod; méz-
madár vagyok: céloom te éred el
helyettem, mit sem értvén. Nem nehéz
vakon élni, de hogy világtalan
vezessen mindkettőnket, téged én,
engem te, abban szörnyen benne van
a félelem s a kétely: hogy lehet
mindez, ami ilyen aránytalan?
Akárha nem vennénk lélegzetet.

VALAHOVÁ, VALAKINEK

Mikor mint robbanó gyufát,
Magamhoz veszem verseid,
Kéneső kínod átitat:
Foszforeszkálni az tanít.

Lábamra fér-e lábnyomod?
Körém simulsz-e, drága úr?
Igaz-e, hogy fiad vagyok?
Rangrejtve várlak legbelül,

Hol csillagot játszol, lehet.
Boldog zshivaj. Nagy csend. Örök.
Násznak ropogó fegyverek.
Ministránsok és füstölők.

A túlparton már Afrika.
Meghajszolt vad, szíved remeg,
Míg ott ülünk, s hallgatjuk a
Lassan közelgő lépteket.

Jenei László

LOVE ME I LOVE YOU

1

Vidám emberek adták a majom kezébe, hogy produkálja magát. A rozsdás benzines-hordón ülő állat beleivott az üdítőbe, utánozta, amit a katonák csináltak, azt lehetett várni, hogy még böfögni is fog. Amikor a cigarettába is beleszívott, Kati ellökte a káromat a válláról, és hátrament a sátrak mögé. A rovarok, hullók elleni védekezés miatt mindenhol kövekre, betondarabokra felfektetett pallósorok voltak, azokon közlekedtünk. Nem juthatott messzire, tudtam, hol találok. Amikor meglátott, bosszankodás nélkül állt meg.

Aminek a hátát vetette, úgynevezett kiszolgálólétesítmény volt, raktár, ahogy ott-hon mondanák. Ennek az egyetlen épületnek volt szilárd alapja, mégis szanaszét szaladtak a falai, olyan görbületei voltak, mint itt mindennek, de tényleg mindennek, amivel szinte kizsarlották a kóros európai tartózkodást. Megérkezésünk napján a bizonyítás szenvedélyétől elragadtatva, fékeveszetten röhögünk ezen a szanaszét szaladó